

DEFINIR UNA EMOCIÓ

(Arran de l'exposició " Batec del Vent " organitzada per
la Fundació Hervás Amezcua de Gavà)

Desembre 2009 – gener 2010

Com pot definir-se un sentiment, o bé una sensació? Com podem buscar mots que no resultin unificadors, simplistes, gastats per l'ús ? Com esbrinar aquest instant –instint, que brota, ves a saber, de quin racó del cervell?

Hi ha, qui no creu en la màgia que envolta tot això que en diem Art. La música, la literatura, la poesia, el dibuix, la pintura, l'escultura, les corrents artístiques més noves, fotografia, vídeo, ordinador etc. tenen aquest punt, aquesta situació indefinible, en que és produeix la posada en marxa, la activació del xip – com se'n diria ara – que desencadena la eufòria, aquest impuls interior, sovint incontrolable, que, t'impedeix aturar-te, amb defici i neguit, amb allò que et rossega.

Recentment, en una visita comentada en una exposició, on hi interveníem diferents artistes, varem trobar-nos de manera majoritària, i en els diferents torns de paraula, explicant l'obra de cada u, amb un denominador comú, aquesta clau de la creació, en que cap dels que parlarem, podíem definir, si no en paraules ja dites abastament, per ments cultes i sàvies, erudites, però que no donen, no poden explicar la dimensió d'aquest espai interior on es cou aquesta sensació, pulsio, erupció, l'èxtasi potser?

Aquesta mena d'emocions intangibles, que fan que t'aïllis del món circumdant, en una efervescència brillant, molt poderosa, que t'obnubila i té una enorme atracció.
¡Enganxa! Tal vegada, es podria comparar a un enamorament, amb una intensitat on no hi caben raons.

Seguint el fil de les paraules pronunciades aquest mateix dia i les explicacions relatives a aquestes experiències i sensacions, un d'ells, d'obra diguem-ne, abstracte, generalitzant deia, que començava la seva obra sense tenir una idea predeterminada, i que l'obra es va construir a mesura que avança. Evidentment cada artista té un " modus operandi " propi segons el seu tarannà, tant divers, com ho és la pròpia personalitat individual de cada u com a persona, per aquest motiu, n'hi ha, com és el meu cas, que inicien l'obra de manera més concreta havent fet dibuixos previs, més o menys acabats, o simplement esbossats que serveixen, no només com a punt de partida, si no d'una idea força completa del conjunt de l'obra.

Vaig relatar alguna experiència viscuda durant el treball, amb els materials que més sovint utilitzo, i que demostren que també hi tenen a dir.

Algunes vegades, no sempre, estant tallant la planxa – regularment d'acer inoxidable – amb el bufador d'oxigen i acetilè, seguint les línies prèviament marcades, la planxa em convida per determinat moviment que fa a prescindir del dibuix fet i col·locat al davant, en un suport, on mirant-lo de tant en tant em fa de guia, i aleshores em deixo portar pel que m'indica el material que, tal com vaig tallant seguint el traç, les contraccions i modulacions que s'adquireixen amb l'escalfor del foc, sembla talment com si tinguessin

vida pròpia i suggereixen quelcom no imaginat que et sembla nou i girant el dibuix – model, cara a la paret em deixo endur per l’atracció de l’inesperat, l’aventura i la incertesa, que provoca sensacions – aquelles del principi de l’escrit – que no poden definir-se de tant personals i particulars com son.

De situacions semblants, penso, que deuen ser freqüents en persones immerses en qualsevol tasca creativa prenent tot el ventall que això representa, i amb les variants que segons el tarannà i la disciplina i forma de treballar de cada u és produeixen. És, tal vegada, una d’aquelles coses que fan que aquest món de l’Art em resulti tant fascinant.

Ferran Soriano

Sant Boi, febrer de 2010